

om hvem jeg vidste, at han med sig selv havde overvejet, om han vilde, og hos sig selv søgt Udsigt til at kunne, om det maatte behage Hans Majestæt, træde til. Den Tro og den Tanke har jeg om den nærværende Forslagsstiller, og da, som sagt, ingen Ander har stillet sig frem med noget bedre Forslag, saa har jeg sluttet mig til dette. Jeg er ganske vist i mange og i meget væsentlige Puncter uenig med den ærede Forslagsstiller, men, for at man kan komme til at fægte for sin Mening, hører der Liv, og, for at vedligeholde Livet, hører der, at man værger sig imod Døden, saalænge man kan. Jeg forstaaer altsaa den ærede Forslagsstillers Forslag saaledes, som om det, hvis det var rettet til mig, gik ud paa at sige: Lad os nu begge To i Enighed værge os imod dem, der true vort Liv; vi kunne da altid, naar Livet er sikket, kæmpe om de forskellige Gjenstande, som vi ere uenige om. Det er min Dom om Situationen for Diebliffet, og derfor har min Uenighed med den ærede Rigsdagsmand i mange Puncter ikke kunnet gjøre, at jeg ikke i dette Diebliff kan slutte mig til ham.

G. Winther: Jeg kan ikke tilbagesholde min Tak til den ærede Forslagsstiller, fordi han med saa stor Bestemthed har udtalt de Grundsætninger, som han troer bør være de ledende for et kommende Ministerium, der skulde kunne støtte sig til Folkets Repræsentanter. Det har glædet mig, at jeg har givet ham Anledning til at udtale sig herom med den Tydelighed, som jeg fra Begyndelsen af savnede i hans Foredrag.

Næe: Jeg mener, at det ingenlunde er nok, som den næstsidste ærede Taler bemærkede, at man for at slutte sig til et Skridt som det, der betegnes ved at gaae ind paa den foreslaaede Mistillidsadresse, vil sammenligne det med hvad man vil undgaae; jeg mener, at man maa ogsaa sammenligne det med hvad

man troer at kunne naae, hvad man har en Overbevisning om at kunne naae. Maafee ere den ærede Talers Forhaabninger i saa Henseende bedre end mine; mine Forhaabninger ere blandede med ikke ringe Uengstelse for Fremtiden. Jeg træer, at de Farer, der i mere end een Henseende kunne bestryktes at trække op over hele vor politiske Horizont, ere saa store, at man vel kan have meger dyb Betænkelighed ved at gjøre et saadant Skridt, om der ogsaa kan være dyb Belymring for det Nærværende, der følger med den Mistillid, som man her vil udtrykke. Den samme ærede Taler har beklaget, og vistnok med al Grund, det uheldige Forhold, som har fundet Sted imellem Ministeriet og Rigsdagen under hele denne Sæsson. Jeg skal visstligen heller ikke forsvare eller undskylde Ministeriet i Meget, dette Forhold angaaende, men jeg mener dog, at, naar man roligt og upartist vil betragte Situationen fra dens hele Oprindelse af, saa kan man ikke med Billighed komme til en saa haard Dom som den, hvortil han er kommen; thi man maa dog lægge Mærke til, at Stillingen har været omtrent eens paa begge Sider og fra den første Oprindelse af. Allerede fra den Dag, Ministeriet Dstedt traadte sammen, har man i alle de Organer, der dengang stode til Raadighed, forkyndt sin bestemte Krig imod dette Ministerium; og denne Beslutning er troligt bleven optagen og efterfulgt fra den Dag, Rigsdagen traadte sammen. Jeg skal blot tillade mig at gjenkalde i Erindringen den Maade, hvorpaa man gik til Behandlingen af Udkastet om Grundlovsforandringen. Man besluttede strax at lægge Regjeringens Udkast tilside, kort efterat man havde besluttet at træde sammen paa en Maade, hvorved man foreløbigt aldeles udelukkede Regjeringens Samvirken (Nei! Nei!), so, det gjorde man foreløbigen.